

[Korsgaard.]

heden for sig. Den gaar i ikke faa Hensender med Hensyn til Beregning af Indtægter frem paa den Maade, at den regner med mindre, end f. Eks. det gamle Teater skulde give, hvis det blev fyldt lige saa meget, som det hidtil har været.

Hvad det Spørgsmaal angaar, hvor meget man kan paaregne i Henseende til Fyldning af det nye Teater, da tror jeg, man bør regne med en større Fyldning end af det gamle Teater, og det ud fra den overmaade simple Betragtning, at det jo i Virkeligheden er Kassestykkerne, man vil have over paa det nye Teater. Ærede Medlemmer vil have lagt Mærke til, at foranlediget af et Spørgsmaal til Undervisningsministeriet er det oplyst, at det ikke er Meningen, at der skal være Abonnement i Forbindelse med det nye Teater. Det er altsaa de Stykker, som erfaringsmæssigt ikke er udspillet, men som man paa Grund af Abonnementet ikke kan holde paa Plakaten paa det gamle Teater, man først og fremmest vil sætte over paa det nye Teater.

Dette er altsaa Baggrunden, og det er min Tro, at Stykker af den Art — ogsaa med de Erfaringer for Øje, man har fra private Teatre — skal kunne have en saadan Tiltrækningskraft, at Sandsynligheden for at kunne fylde det nye Teater med Publikum ved Forestillinger af denne Art afgjort ikke vil være mindre end ved Forestillinger, som nu en Gang skal gives, fordi de er kommet paa Programmet, og fordi de ikke har været tilgængelige for Abonnementet i al Almindelighed.

Jeg maa altsaa hævde, at denne Opstilling fra Undervisningsministeriets Side hviler paa et forstandigt Grundlag. Trods dette kan jeg fornøftigvis, som jeg allerede har sagt, ikke garantere for — og det vilde heller ikke interessere nogen, om jeg sagde, at jeg kunde det —, at den holder Stik. Men naar f. Eks. det ærede Medlem Hr. Holdgaard stiller Sagen op saaledes, at der er en sikker Udgift paa 300 000 Kr., og hvilken Sikkerhed har vi overhovedet for Indtægten? — saa tror jeg dog nok, at man har Lov til at sige, at naar det ærede Medlem overhovedet ikke vil regne med en forøget Indtægt, til Trods for, at vi faar en ny Scene, er han nærmest ude i det fuldkommen meningsløse. Nogen Indtægt maa der da komme. Jeg vil i hvert Fald gerne se den Mand, hvis Forstandsevner jeg anser for nogenlunde normale, der turde staa op og sige, at der er Sandsynlighed for, at vi ved at bygge det nye Teater forøger Teatrets Underskud.

Jeg vil altsaa gerne se ham. Hvis jeg saa ham, tror jeg, jeg paa Forhaand vilde sige: Naa ja, saa har han altsaa ikke ret megen Forstand. For det tror jeg dog ikke ret mange Mennesker med sund Menneskeforstand kan antage, at Underskuddet skulde vokse.

Der kan blive Tale om, at Udgiftsnedgangen ikke bliver saa stor, som man regner med i Forslaget, men efter min bedste Overbevisning kan der aldrig blive Tale om, at der ikke vil blive nogen Nedgang. Problemet bliver blot, hvor stor den bliver. Det bliver jo sikkert, ganske vist først om nogle Aar, det afgørende for, hvad man da vil gøre.

Dér maa jeg atter vende tilbage til det, der er Kongstanken i det Forslag, der er fremsat af den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at skulde Forholdene, som jeg ikke tror og afgjort ikke haaber, udvikle sig i Retning af, at man maa erkende, at det at drive Dobbeltscene, sammenlignet med at drive en enkelt Scene, økonomisk set blev en stor Skuffelse, saa har man jo den Mulighed at kunne komme af med den nye Bygning, og saa staa man da atter frit.

Og skulde det Tilfælde komme, at man maa af med den, ja saa synes jeg, det vil være fordelagtigere, at den nye Bygning ligger, hvor det nu er foreslaaet, end om den kom til at ligge i Forlængelse af det gamle kongelige Teater. Bliver derimod Forholdet det, at de to Scener vedblivende kan drives sammen, saa synes jeg ogsaa, det erkender jeg gerne, at det var en smukkere Løsning at faa et Teater, der laa i Forlængelse af det nuværende Teater, og det er jo ogsaa en Løsning, der, som man ved fra Oplysninger givne af den højtærede Minister for offentlige Arbejder, kan præsteres. Den har kun den ene Skavank, at den, trods de 300 000 Kr., man kan faa mere for Byggegrunden end beregnet, lige godt koster 1 Mill. Kr. mere end den Ordning, der er foreslaaet.

Altsaa, alt i alt er det min Opfattelse, at takket være det, at Pengene, der skal til til en maaske smukkere Løsning, ikke kan skaffes, har man i Virkeligheden kun Valget mellem dette eller intet. Takket være det, at Staten efter min sikre Overbevisning maa være i høj Grad interesseret i at have Ledelsen af saa vigtige Kunstarter som Skuespil, Opera og Ballet i sin Haand, og takket være det, at det efter min Overbevisning vil blive meget billigere at drive Teatret som Dobbeltscene end som Enkeltscene, nærer jeg ikke den fjerneste Betænke-